

РЕШЕНИЕ

№ 1587

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6769** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на И. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданин на Република Турция, срещу решение № 4115 от 18.05.2022 г., издадено от председателя на Държавната Агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано да бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението, поради постановяването му в несъответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Сочи се, че административният орган не е анализирал правилно и точно представените от жалбоподателя документи и твърдения, както и, че неправилно е оценил обстановката в страната му на произход. В тази връзка счита, че заявените от жалбоподателя причини за основателен страх от преследване не били преценени по смисъла на чл.75, ал.2 и ал.3 ЗУБ в контекста на актуалната информация за страната му на произход – Турция, относно членовете и съмишлениците на прокюрдски партии и организации. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката за ново разглеждане.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. С., поддържа жалбата. Счита, че в обжалваното решение не е анализирана правилно политическата обстановка в Република Турция, където от м. юли 2016 г. всички членове и съмишленици на кюрдските партии и организации били преследвани. Посочва, че жалбоподателят последователно във времето поддържал бежанска история, свързана с неговите леви

политически убеждения, принадлежност към кюрдско семейство, убийство по политически причини на сестра му Д. Т.. На следващо място сочи, че не са взети предвид обстоятелствата, че от 1993 г. жалбоподателят се намира на територията на Република България легално, работи, има успешен бизнес, владее български език и е интегриран в обществото.

Ответникът – председателят на ДАБ при МС, чрез юрк. П., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно, законосъобразно и мотивирано по същество.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Настоящото административно производство, четиринадесето подред, е започнало въз основа на молба за предоставяне на международна закрила вх. № РД 09-1200 от 11.08.2021 г. по описа на ДАБ-МС, подадена от И. Т.. На същата дата е съставен регистрационен лист (л.161), в който е отразено, че кандидатът е гражданин на Турция, [дата на раждане] в [населено място], Турция, религия – православен, образование - основно, професия – автоелектротехник, семейно положение – неженен, владеещ български, турски и английски език, документи за самоличност – национален паспорт, сер. TR-F№ 479775, издаден от Турция на 26.05.1992 г., валиден до 17.08.1993 г., национален паспорт, сер. F № 479775, издаден от Турция на 16.03.2002 г., валиден до 27.08.2006 г. и карта за самоличност, сер. K05 №187836, издадена от Турция на дата 24.07.2001 г. Съставена е Е. дактилоскопна карта с реф. № BR112C2108110001 (л.160). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л.148-л.155).

В хода на административното производство с чужденеца е проведено интервю на 18.08.2021 г. (л.143), в което И. Т. е заявил, че желае същото да бъде проведено на български език, който разбира. Посочва, че има валидни документи за самоличност – турски задграничен паспорт, издаден през 2020 г. и валиден до 2030 г., както и лична карта, със срок на валидност 10 години, а именно до 2030 г., издадени от турското посолство в Република България. Отрекъл да е пребивавал преди това в Европа. Споделил, че през 2004 г. заминал за Турция за период от 2 години, тъй като имал проблеми с фирмата, която регистрирал в България и се наложило да кандидатства за виза. Бил одобрен за виза тип „С“, с която се завърнал в България. Като мотиви за желаната от него международна закрила, изложил своята принадлежност към кюрдско семейство, както и извършваните от него социалистически пропаганди през 1976 г. Изложил твърдения, че не вземал пряко участие в политически партии, но поддържал контакти с всички леви фракции. Споделил, че през 2004 г., когато се върнал в [населено място], Турция при родителите си, разбрал от тях, че сестра му била убита от турската полиция, поради членството ѝ във фракция с леви идеи на име Революционно народно освободителен партиен фронт /ДНKP-С/. При родителите си останал няколко дни, а след това живял в А., И.. Посочил, че фракцията, в която участвала сестра му била нелегална, но независимо от това била все още активна. Изложил твърдения, че властта гледала на него като на член на тази фракция, независимо, че не бил такъв. Изложил предположения, че ако властта е разполагала с доказателства за членството му към фракцията, отдавна е щяла да нареди да бъде ликвидиран. За себе си посочил, че действал самостоятелно в Турция и никога не бил

зад гърба му (има предвид политическа формация). Разказал подробности за убийството на сестра си, като заявил, че то било в отговор на извършено нападение от фракцията срещу полицейски участък „Ш. бей“ в [населено място], при което били убити 6 полицаи. През 1992 г. отишъл до А., за да поиска политическо убежище. След проведено събеседване, го посъветвали да замине за България. Тогава турските власти отказали да му издадат паспорт, а руските власти му казали, че ще се свържат с българското посолство, за да му издадат виза. На 26.03.1992 г. турските власти все пак му издали паспорт, а от българското посолство му издали виза и така влязъл в България на 14.04.1992 г. Изложил твърдения, че спрямо него е упражнявано насилие от турските власти още през 1976 г., когато бил арестуван за три дни, през които бил бит, но след като показал стари следи от нараняване, получено от инцидент с колело, полицаите се уплашили, а впоследствие бил оправдан пред съда, като било прието, че не членувал в политическа партия. Изложил също, че турските власти нямали интерес да го ликвидират, защото заради проявите му изкарвали пари. Споделил, че до него се допитвали различни хора във връзка с протести, които го информирали, че може да бъде убит, но след това му казвали, че няма да бъде убит, защото хората в страната му били религиозни и това би било грях. Изложил твърдения, че бил с български произход, така му казали. В края на интервюто споделил, че следи информацията за състоянието на турската държава в интернет и от вестници, откъдето знаел, че в момента имало сблъсъци между нелегалните партии и турската държава. В тази връзка се опасявал, че някой ще го убие и се страхувал за живота си.

Към административната преписка са приложени следните документи, представени от турския гражданин: 1. Молба, рег. № 554/30.09.1993 г. по описа на ИБТУБ - МС, до директора на Националната служба за териториално убежище и бежанци, в която моли за съдействие пред органите на МВР за издаване на паспорт за временно или постоянно пребиваване в Република България (л.22); 2. Протокол от интервю, с рег. № 554 (не се чете), в който е отразено, че турският гражданин е подавал и друг път молби за бежански статут, както следва: осем години преди интервюто бил в Швейцария, където подал молба за емигрант, която му била отказана. След това заминал за Германия и там подал молба за емигрант, която също не била уважена и се наложило да се върне в Турция. В същото интервю излага твърдения за българския си произход, като го обяснява с размяна на деца между българско и турско семейство, както и, че ако се завърне в Турция нищо нямало да му се случи, но чувствал България като негова родина и само в нея биха били разбрани политическите му възгледи; 3. Съдебно удостоверение, издадено на 11.03.2021 г. по гр. дело № 438/2019 г. от Апелативен съд – С., ГК, 2 състав, в уверение на това, че пред САС е образувано производство по въззивна жалба, подадена от Т., срещу решение, постановено по гр. дело № 9338/2017 по описа на СГС, ГО, I-ви брачен въззивен състав, с което е отхвърлен иск с правно основание чл.72, ал.2 СК; 4. Фотокопие, с превод на български език, на публикация в „Революционер лях“, бр. 6, февруари-март 1996 г., в който имало публикация за убийството на сестра му Д. Т.; 5. Фотокопие, с превод на български език, на извлечение от гражданския регистър на област Г., от която е видна роднинската връзка на жалбоподателя с убитата Д. Т.; 6. Нотариално заверен протокол, с превод на български, съдържащ твърдения на родителите на жалбоподателя, за това, че същият бил от български произход и за извършената преди години размяна на деца между тяхното и българско семейство; 7. Фотокопие на удостоверение от посолството на Република Турция в [населено място], издадено на

12.04.2002 г., с което се удостоверява причината за промяната на рождената дата на турския гражданин; 8. Фотокопие на удостоверение за раждане, издадено на 20.03.2002 г., с превод на български език; 9. Фотокопия на жалби, подадени от жалбоподателя до ВКС и до СРП срещу две лица, касаещи процедура за установяване на произхода на чужденеца. Цитираните документи, находящи се от л.198 – л.256, са били представени към допълнителна молба с вх. № 554/28.04.2021 г., подадена до административния орган в предходното, тринадесето подред, производство.

По делото са представени преписи от предходните тринадесет на брой административни производства по подадени от жалбоподателя молби за международна закрила, находящи се в том I и том II на настоящото дело, от които е видно, че:

1. Първото производство е започнало по молба от 1993 г., регистрирана с № 554 от 05.07.1994 г. по описа на Националното бюро за териториално убежище и бежанци (НБТУБ). Кандидатът попълнил въпросник, в който посочил, че е напуснал Турция на 18.01.1993 г. легално с автобус. Не харесвал Турция, тъй като там не било демократично.

С молба рег. № 554 от 31.07.1996 г. кандидатът поискал от НБТУБ да бъде признат за български гражданин и да бъде възстановен българския му паспорт. Изложил е подробна автобиография, според която в периода 1964 г. – 1968 г. е живял в България с име К.. Сочил три имена на жената, която го е гледала Л. С. Б., адрес, на който е живял и домашен телефон. Като баща за него се грижел човек от турски произход С. М. Г., журналист с посочен адрес и телефон. През 1968 г. негови близки от С. го закарали в Турция, на около километър от околийски център А., окръг Г.. Там го заменили с турско дете на негова възраст – кандидатът останал в Турция, а другото дете било върнато в България, т.е. били заменени. В Турция живял в семейството на детето, с което бил заменен от 1968 г. до 1973 г., научил турски език и на 6-годишна възраст започнал да ходи на училище в [населено място]. Тъй като нямал гражданска регистрация, семейството му го регистрирало като собствено дете и така станал турски гражданин, за да може да бъде записан в училище. От 1970 г. до 1975 г. учил в [населено място], където завършил 5-ти клас и получил диплома. През 1976 г. започнал работа в автосервиз „Кардешлер“ в [населено място] с цел да добие професия. През 1976 г. започнал да учи в 1-ви клас на прогимназията, но напуснал училище. По същото време започнал активна пропаганда в интерес на СССР – през м. ноември 1976 г. написал около 100 стихотворения и песни на социална тема, за което използвал кодови имена, защото знаел, че за тях ще бъде съден. Не след дълго, през м. декември 1976 г. бил съден от Наказателния съд в [населено място], пред който се защитавал сам. След около месец бил освободен, но вече бил познат в цяла Турция като активист с леви убеждения. До 1980 г. провеждал пропаганда, като отношението спрямо него било следното: хващали го на мястото на събитието, задържали го за няколко часа, наказвали го с бой и го освобождавали. Тогава пропагандирал социализъм за обединяване на Турция със СССР. През 1980 г. бил извършен военен преврат и отношението към него се променило - започнали да го гонят към СССР или България. Тогава бил подложен на нечовешки изтезания и наказания. На 12.03.1984 г. отишъл войник, където наказанията продължили. Уволнил се на 28.08.1985 г. На 22.11.1985 г. отворил собствена работилница за авто-електро услуги, където работил до 1992 г. През м. февруари 1989 г. за първи път излязъл от Турция като турист.

Последвало разпадане на СССР и в периода от 1990 г. до 1992 г. турските власти напълно го лишили от възможността да живее в Турция. Затова, на 19.01.1993 г. окончателно се завърнал в Родината си – България. Веднага открил работилница за авто-електро услуги и работел безпроблемно под чужда фирма. Сочил, че „тук няма проблеми, които да засягат компетентните органи, освен един – не притежавал български паспорт“.

В друга автобиография до НБТУБ поддържа, че след пристигането си в България намерил Л. С. Б., която потвърдила, че е роден в страната ни на 07.08.1964 г., после е заведен в Турция и оставен в семейството на М. Т.. За първи път влязъл в България през 1992 г., след което многократно се връщал в Турция, но при едно от пътуванията негов приятел го предупредил, че е издирван. Това го мотивирало след 19.01.1993 г. да остане окончателно в България. Срокът на валидност на турския му паспорт изтекъл на 25.03.1993 г. От турското Посолство в България го продължили за 40 дни, но за по-дълъг срок трябвало да се върне в Турция. Кандидатът се уплашил е решил да се обърне към Комитета по правата на човека в България. Писмо на Комитета по правата на човека в България изх.№ 150 от 19.10.1993 г. е приложено към първата му молба за закрила. От ДНП отдел „Паспорти и визов режим“ му разрешили временно пребиваване.

На 16.10.1996 г. с кандидата е проведено интервю от интервюиращ орган при НБТУБ при МС. На него И. Т. заявил, че пристигнал в България с туристическа виза и редовен турски паспорт. Като причина да напусне страната по произход сочи, че не му харесвало да живее там и пропагандирал срещу правителството, за съветско правителство с комунистически идеи и против ислямския фундамендализъм. Тези идеи пропагандирал на улицата и пишел стихотворения за социализма. Затова го задържали за кратко и го пуснали. Няма официално обвинение, нито бил съден. Поддържа, че е българин и има две семейства – едно в Турция и едно в България, тъй като като дете бил разменен и отведен в Турция. Не искал да се връща в Турция, тъй като България е негова родина. В България се чувствал приет и желал да остане да живее нормално в страната ни.

С молба от 1993 г., регистрирана в НБТУБ рег. № 554 от 30.09.1999 г., кандидатът посочил, че многократно е арестуван и бит от турската полиция, заради участие в демонстрации и протести срещу произвола на властта. Полицията го обвинявала, че е комунист и български агент. Твърди, че съществува реална опасност за живота му, тъй като полицията може да му устрои провокация и да го убие. Затова напуснал Турция и се устроил в България. Искал завинаги да остане в страната ни, но го тревожело полулегалното му съществуване.

С молба до НБТУБ от 11.11.1999 г. оттеглил молбата си за закрила. Постановено е Решение № 1992 от 16.11.1999 г. за прекратяване на производството, образувано по молба за закрила от 30.09.1993 г. На 11.02.1999 г. завел искова молба срещу Л. С. Б. за установяване на произход от майката, което го мотивирало да оттегли молбата си пред ДАБ за закрила.

Междувременно чужденецът регистрирал търговско дружество на 01.12.1999 г.

2. Втората молба за закрила е от 12.12.2005 г., регистрирана в ДАБ на 19.12.2005 г. В нея И. Т. посочил, че е турски комунист и има проблеми с полицията. Освен това, сестра му Д. Т. била убита от турските полицаи и се страхува да не му се случи същото. В молбата се посочва, че от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. е пребивавал в Турция, където бил репресиран от тайните

служби на страната. Преследвали го заради връзки със семейството на М. Т., който бил кюрд. Към молбата е приложен Протокол за показания от 11.02.2004 г., с нотариална заверка от 18.02.2004 г. Показанията са на Е. Д., [дата на раждане], живуща в Г., водеща се на отчет в Служба по гражданско състояние на община Ф. Паша – М., и на М. Т., роден през 1941 г., водещ се на отчет в Служба по гражданско състояние на [населено място], административна област Г.. Към протокола са приложени снимки на лицата. Двамата заявили, че И. Т. е регистриран в регистъра на населението като тяхно извънбрачно дете, родено на 01.01.1965 г., но административно годината на раждане била променена на 1963 г. Той бил от български произход с истинско име М. К. Б.. През 1968 г. истинският им син И., роден през 1964 г., бил изпратен в България, където продължил да живее с имена И. Хайдушки. Сегашният им син И. Т. живеел от 12 години в България, открил е истинските си родители и желал да стане български гражданин. Е. Д. и М. Т. заявили, че са родителите, които са отгледали И. Т., но нямали нищо против той да стане български гражданин.

Към молбата кандидатът приложил: 1. Удостоверение за раждане от 25.01.2000 г., издадено от СО – район „С.“ на името на М. К. Б., [дата на раждане] в [населено място], от майка Л. С. Б. и баща К. Г. Б.. Удостоверението е издадено въз основа на акт за раждане № 85 от 19.01.1966 г.; 2. Удостоверение за професионално обучение № 1503-119 от 29.10.1998 г., издадено от Техникум по транспорт и енергетика „Х. Форд“ С., на името на И. Т. за завършено професионално обучение по курс „Електрообзавеждане на МПС“; 3. Молба за установяване на българско гражданство.

Проведено е интервю на 20.12.2005 г., на което заявил, че не желае да се върне в Турция по политически причини. Сестра му станала партизанка в Турция и на 04.04.1996 г. била убита. Посочил, че за периода си на престой в Турция от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. бил притесняван от турските власти.

На интервю на 11.01.2006 г. кандидатът посочил, че от 1993 г. до 2001 г. четири пъти посещавал Турското консулство в България за удължаване на срока на задграничния му паспорт. Като причина да напусне Турция през 1992 г. посочва, че турската му майка Е. Д. постоянно му повтаряла, че е от български произход и той започнал да се чувства нежелан. Пристигнал в България, за да дири истинските си родители. Установило се, че с истинските му български имена фигурира друг човек. Изникнали сложни проблеми със снабдяването му с документи за признаването му като български гражданин. Преди окончателното му напускане на Турция, нямал никакви проблеми с властите там. Издирил С. Г., който заедно с майка му Л. Б. през 1968 г. го оставили в Турция, който потвърдил този факт. При завръщането си в Турция през 2004 г. разбрал от турските си родители, че сестра му Д. Т. е убита като партизанка и член на П.. В А. го посетили цивилни полицаи, които го разпитвали за сестра му и мислели, че и той е член на П.. По тази причина бил освободен от работа и постоянно следен. Посочил, че не желае да се върне в Турция, защото винаги ще го питат за самоличността му. В Турция имал проблеми, защото е от семейство Т. – роднина на член на П..

Постановено е Решение № 104 от 27.02.2006 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.78, вр. чл.15, т.2 (чужденецът доброволно се е

възползвал от закрилата на страната, чийто гражданин е) и чл.16, ал.1, т.7 ЗУБ (влязъл е в страната и пребивава временно по законоустановения ред и в разумен срок от влизането не заяви пред компетентен орган, че иска закрила) е прекратено производството за предоставяне на статут. Мотивите са, че И. Т. не е преследван и не сочи основателен страх от преследване, а предоставените от него данни са противоречиви и недостоверни. С Решение № 8-60 от 08.06.2006 г. по адм.д.№ 3С-125/2006 г. на ВАС, оставено в сила с Решение № 8-14 от 19.02.2007 г. по адм.д.№ 5С-226/2006 г. на 5 чл. състав на ВАС, е отхвърлена жалбата на И. Т. Решение № 104 от 27.02.2006 г.

3. Третата молба за закрила е от 16.05.2007 г. В нея кандидатът посочва, че в Софийски районен съд, Брачна колегия, е висящо гр. д.№ 136/2007 г. за установяване на българския му произход. Приложено е копие от исковата молба. Към допълнителна молба от 07.08.2007 г. кандидатът приложил превод от английски език на турско списание „Ляв революционер“ с данни за убийството от държавните сили на двама революционери на име Д. Т. и Т. А. в Г. на 04.04.1995 г. Посочено е, че те са бойци на Революционен Народно-освободителен фронт (ДНКС). На проведеното на 06.07.2007 г. интервю И. Т. заявил, че няма различни причини от вече изложените, а в Турция има проблеми с осиновителите си относно политически различия.

В интервю на 11.07.2007 г. И. Т. заявил, че в периода от м. февруари 2004 г. до 25.10.2005 г. бил в Турция, където турските му родители го приели добре. После заминал за А., за да уреди българска виза. Това станало сред като спечелил дело в СГС. При напускането на Турция през 2005 г. не е имал проблеми с граничните или други турски власти за сигурност. Изразил опасение, че при евентуално връщане в Турция, или трябва да се присъедини към крайните леви сили, или да стане ислямист. Потвърдил желанието си да получи българско гражданство.

Постановено е Решение № 590 от 25.10.2007 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като неоснователна, тъй като молителят не посочва основателни причини за страх от преследване в страната по произход по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ.

Жалбата срещу Решение № 590 от 25.10.2007 г. на ДАБ е отхвърлена с решение № 2817 от 12.03.2008 г. по адм.д.№ 12035/2007 г. на ВАС, III отделение, оставено в сила с решение № 6426 от 30.05.2008 г. по адм.д.№ 5195/2008 г. на 5-членен състав на ВАС.

4. Четвъртата молба за закрила е от 02.10.2008 г. В нея кандидатът твърди, че е налице опасност за живота му, ако турските власти разберат за подадената в България молба за убежище. Изразява опасения да не загине като сестра си Д. Т., тъй като в периода от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. бил репресиран от тайните служби в Турция заради роднинската си връзка със семейство Т., които били кюрди. От репресии се спасил благодарение на представен от турските му родители протокол за разпит от 11.02.2004 г., в който те се отказвали от сина си. Молбата е регистрирана в ДАБ на 14.01.2009 г.

На проведеното на 15.01.2009 г. интервю И. Т. заявил, че няма нови обстоятелства по молбата си за закрила.

Постановено е Решение № УП-5 от 19.01.2009 г. на интервюиращ орган при

ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1, т.1, вр чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ (ред. ДВ, бр. 52 от 2007 г.: чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход) молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

На база информация от справка рег. № 143/16.01.2009 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ вероятността за малтретиране поради подадена в чужбина молба за убежище е напълно изключена.

С решение от 24.02.2009 г. по адм.д.№ 682/2009 г. на Административен съд София град, влязло в сила като необжалваемо, е отхвърлена жалбата срещу Решение № УП-5 от 19.01.2009 г.

5. Петата молба на кандидата е от 27.03.2009 г., регистрирана в ДАБ на 12.05.2009 г.

На проведеното на 13.05.2009 г. интервю И. Т. заявил, че не желае да се върне в Турция, тъй като има постоянна заплаха за живота му поради убийството на сестра му Д. Т. по политически убеждения.

Постановено е Решение № УП-69 от 15.05.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което на основание чл.70, ал.1, т.1, вр чл.13, ал.1, т.5 ЗУБ, молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Жалбата срещу него е отхвърлена с решение № 57 от 18.06.2009 г. по адм.д.№ 3708 от 2009 г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо.

6. Шестата молба на кандидата от 11.09.2009 г. съдържа идентични съображения с предходната от 27.03.2009 г. С уточнителна молба от 07.10.2009 г. И. Т. сочи като причина убитата си сестра Д. Т. и семейството на осиновителите му в Турция, които били преследвани като курди. Поддържа, че в Турция ще бъде третиран като курд и ще бъде подложен на репресии.

С решение № БР-33 от 19.10.2009 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.27, ал.2, т.1 АПК е отказано възобновяване на административното производство по предоставяне на международна закрила. Решението е отменено с определение № 3413 от 12.11.2009 г. по адм. д.№ 7612/2009 г. на АССГ и преписката е върната на административния орган за провеждане на производство по общия ред.

Молбата на кандидата е регистрирана в ДАБ с вх.№ 1368 от 01.12.2009 г. На проведеното на 02.12.2009 г. интервю И. Т. заявил, че не желае да се върне в Турция, тъй като сестра му Д. Т. била убита по политически причини. Желал да пребивава с валидни документи в България докато уреди българския си произход. Идентични обстоятелства заявил и на интервю от 06.01.2010 г. – убийството на сестрата Д. Т. и желанието да уреди проблема с произхода си.

Постановено е Решение № 55 от 28.01.2009 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 и чл.9 ЗУБ, е постановен отказ за предоставяне на статут. Жалбата срещу акта е отхвърлена с решение № 13707 от 25.10.2011 г. по адм. д.№ 3048/2010 г. на ВАС, III отделение, оставено в сила с решение № 4034 от 21.03.2012 г. по адм. д.№ 16353/2011 г. на 5 чл. състав на ВАС.

7. Седмата молба на кандидата от 01.06.2012 г. е регистрирана в ДАБ на 25.03.2014 г.

На проведеното на 01.04.2014 г. интервю И. Т. заявил, че няма нови

обстоятелства по бежанската му история, а потвърждава всичко, казано в предходните интервюта. Допълнил, че в Турция ще го питат защо за 10 години не се е връщал в страната, какво е правил в България, ще го помислят за шпионин и терорист.

С Решение № 3850 от 02.06.2014 г. на заместник председателя на ДАБ на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл.8 ичл.9 ЗУБ, е отказано предоставяне на статут по ЗУБ. Съдебното оспорване е отхвърлено с решение № 4099 от 12.06.2015 г. по адм. д.№ 8092/2014 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 8244 от 05.07.2016 г. по адм. д.№ 8346/2015 г. на ВАС, III отделение.

8. Осмата молба на кандидата от 03.11.2016 г. се основава на причини от кюрдския му произход.

С решение № 104-ОК от 07.11.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане. Решението не е обжалвано.

9. Д. молба на кандидата от 01.12.2016 г. се основава на прието от него Свето кръщение в християнската вяра на 27.11.2016 г., за което приложил свидетелство № 018603 на Българска патриаршия, [населено място].

С решение № 119-ОК от 06.12.2016 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане. Жалбата срещу акта е отхвърлена със съдебно решение № 471 от 23.01.2017 г. по адм. д.№ 12665/2016 г. на АССГ.

10. Десетата молба на кандидата е от 02.10.2017 г.

С решение № 65-ОК от 13.10.2017 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 7950 от 20.12.2017 г. по адм. д.№ 12259/2017 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

11. Единадесетата молба на кандидата е от 29.12.2017 г. С молба от 08.01.2018 г. кандидатът приложил препис от удостоверение от 17.11.2017 г. по гр. д.№ 9338/2017 г. на СГС, I-ви Брачен състав, относно висящо производство по иск за установяване на произход.

С решение № 4-ОК от 11.01.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 1359 от 02.03.2018 г. по адм. д.№ 1292/2018 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

12. Дванадесетата молба на кандидата е от 21.05.2018 г.

С решение № 35-ОК от 01.06.2018 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ последващата молба за закрила не е допусната до разглеждане.

С решение № 5176 от 08.08.2018 г. по адм. д.№ 646/2018 г. на АССГ оспорването на акта е отхвърлено.

13. Тринадесетата молба на кандидата от 15.04.2021 г. е срещу Решение № 10-ОК от 10.05.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ за недопускането ѝ до производство за предоставяне на международна закрила. С решение № 4949 от 23.07.2021 г. по адм. д.№ 5236/2021 г. на АССГ, оспореното решение на интервюиращ орган при ДАБ-МС е отменено, поради липса на детайлно

обсъждане на личното положение на жалбоподателя, съобразно актуалната обстановка в Република Турция и отхвърлянето на молбата му за международна закрила на общо основание. Преписката е върната на административния орган с указания да бъдат изследвани изложените от жалбоподателя твърдения за кюрдския му произход, данните за убийството на сестра му, актуалната информация след 2016 г. за страната му на произход – Турция, както и твърденията му за преследване, като бъде направена съвкупна преценка на всички относими факти и обстоятелства към бежанската история на чужденеца, по смисъла на чл.75, ал. 2 и ал.3 ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 4115 от 18.05.2022 г., издадено от председателя на ДАБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на И. Т., на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и т. 4 ЗУБ. Административният орган, след като последователно е обсъдил мотивите на чужденеца, изложени от в предходни негови молби за международна закрила и постановените по тях решенията приема, че посочените в процесната молба твърдения са вече разглеждани в предходните производства и не представляват нововъзникнали обстоятелства от съществено значение за личното му положение. Намерил е за неоснователни опасенията на турския гражданин за репресия, основана на неговите политически възгледи или етнически произход, с аргументи, че по водения срещу Т. съдебен процес била постановена оправдателна присъда. На следващо място е посочено, че лицето е пребивавало необезпокоявано в държавата си на произход през 2004 г., в която се завърнало легално, пребивавало легално и в последствие е напуснало легално. Административният орган е достигнал и до извод, че чужденецът не изпитвал страх да се свърже с представителите на официалните турски власти, като аргументира тези си съждения с издадените от посолството на Турция документи за самоличност на Т. по негова молба от 2020 г. По отношение на твърденията за арест и нанесен побой на турския гражданин през 1976 г., административният орган приел същите като еднократни действия, при липса на повтаряемост на каквито и да било по-нататъшни мерки, които да са поставили в опасност живота на чужденеца, поради което е достигнал до заключение, че не са налице предпоставките на чл.8, ал.1 ЗУБ. При обсъждането на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 ЗУБ, административният орган е достигнал до извод, че въз основа на заявеното от чужденеца не може да се приеме, че лицето е напуснало страната си на произход, поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Посочено е също, че бежанската история на чужденеца не е подкрепена от достоверни доказателства за тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.2 ЗУБ. Обсъдено е и положението му във връзка с възможността за предоставяне на закрила по смисъла на чл.9, ал.1, т.3, като формираният извод е, че лицето не предоставя данни за заплахи срещу живота и личността си, съгласно тълкуването на чл.15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. Ответният орган е обсъдил обстановката в Република Турция въз основа на приложената по преписката справка вх. № МД – 191/22.03.2022 г. на дирекция „Международна дейност" на ДАБ-МС, цитирайки

посочената в нея информация, относно наличието на сблъсъци между силите за сигурност и терористичната организация на Кюрдската работническа партия (П.) и нейните клонове, като приел тези сблъсъци като инцидентни и е посочил, че макар и същите да представляват реална заплаха за мирното население, то имало достатъчно населени места, в които можело да се живее спокойно на територията на Република Турция. С тези аргументи, ответният орган приел, че единствено с присъствието на Т. в страната му на произход не би могло да се приеме, че същият би бил изправен пред реален риск.

По делото е представена справка с вх. № МД – 191/22.03.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС (л.82), в която е посочено на стр.2, че сблъсъците между силите за сигурност и терористичната организация на Кюрдската работническа партия (П.) и нейните клонове продължават, макар и на по-ниско ниво в сравнение с предишни години и довеждат до нараняването или смъртта на служители от силите за сигурност, терористи и цивилни лица. Правителството не публикува информация за усилията за разследване или преследване на персонала за неправомерни или непреднамерени смъртни случаи на цивилни лица, свързани с антитерористичните операции. На стр.4 от справката е посочено, че на 13 февруари 2022 г. турските сили за сигурност арестували 16 лица по обвинение във връзки с П.. Според официалното съобщение, арестите са извършени в М., И. и А., като на седем от заподозрените е наложена мярка за неотклонение „задържане под стража“. *При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:*

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал.3 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от председателя на ДАБ, в съответствие с правомощията му по чл. 75 ЗУБ. Решението е издадено при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Административният орган е обсъдил подробно представените от молителя доказателства и правилно е намерил, че не представляват нововъзникнали обстоятелства – например тези касаещи събитията от 1995г., които многократно са представяни и разглеждани пред ДАБ-МС и по тях са постановени влезли в сила актове, а за друга част е приел неотносимост към производство по ЗУБ. След анализ на представените документи ответникът е заключил, че изброените документи не могат да бъдат квалифицирани като нововъзникнали обстоятелства от съществено значение за личното положение на молителя, както и че една част от тях не попадат в предметния обхват на ЗУБ, което съдът споделя.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по

смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, въпреки твърдените от него политически пристрастия. Твърденията на чужденеца в проведеното интервю са противоречиви – от една страна изразява становище, че турските власти нямали интерес да го ликвидират, защото заради проявите му изкарвали пари, а малко след това споделя, че изпитвал страх за живота си, поради неговите политически възгледи и етническа принадлежност, визирайки събития от 1976 г. Независимо от това обаче заявява, че през 2004 г. заминал за Турция за период от 2 години, тъй като имал проблеми с фирмата, която регистрирал в България и се наложило да кандидатства за виза. При родителите си останал няколко дни, а след това живял в А., И.. Бил одобрен за виза тип „С“, с която се завърнал в България. В тази връзка, съдът споделя изводите на административния орган, че явно чужденецът не е изпитвал страх да се свърже с представителите на официалните турски власти и да се ползва от тяхната закрила. Турските власти не са отказали издаване на документи за самоличност на жалбоподателя, върнал се е безпроблемно в родината си през 2004 г., където е живял в продължение на 2 години необезпокояван, като по негови твърдения е живял и в И. (съгл. информацията, предоставена в процесната справка за Република Турция, нападенията срещу членове на П. са регистрирани в градовете - М., И. и А.), а на следващо място е уважено и искането му за издаване на виза тип „С“, с която безпроблемно е напуснал страната и се е върнал в Република България.

Посочените от Т. причини за желанието му да получи закрила, не са сред основанията, предвидени с чл. 9, ал. 1 ЗУБ, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят изрично е заявил, че не е имал проблеми с властите в Турция, с изключение на задържането му през 1976 г., и не са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ, а евентуалното му свързване с фракция, в която участвала сестра му не са подкрепени нито с доказателства, нито от направените от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС проучвания, от които е видно, че са налице сблъсъци между органите на реда и членове на терористична организация, към която чужденецът отрича да членува, а и видно от действията на официалните държавни власти на Турция, същите не възпрепятстват свободното движение на техния гражданин, което не би било безпроблемно, в случай на съмнения за принадлежност към определената като терористична организация П.. На следващо място, попитан за причините за напускане на страната си на произход, жалбоподателят посочва различни причини – веднъж предполагаемия си български произход, а след това страх за живота си, като същевременно заявява увереност, че турските власти нямат интерес да го ликвидират, а и белези за реална такава опасност не се откриват в твърденията му. Ето защо, изложените от лицето причини, за

нежеланието му да се завърне в Република Турция не обосновават извод за преследване или тежки посегателства, обуславящи предоставяне на закрила по реда на ЗУБ.

В случая не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. В процесното решение правилно е установено, че по отношение на чужденеца не е налице заплахата, поради ситуацията на безогледно насилие в държавата му по произход. От приложените по делото справки вх. № МД – 191/22.03.2022 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС се установява, че ситуацията в Турция не предполага опасност за неговия живот и здраве, която да е в резултат на въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие. Видно от изложените данни също е, че са налице сблъсъци, но те са свързани с прояви на гражданско неподчинение, членство към политически формации, обявени за терористични, и други подобни, което не кореспондира с обстоятелствата в представената от жалбоподателя бежанска история.

За пълнота, при дължимия анализ по реда на чл.75, ал.2 ЗУБ, съдът констатира, че твърдените от жалбоподателя проблеми в страната му на произход датират от 1976 г. Турският гражданин живее в Република България от 1993 г., като прави впечатление, че е налице съществено противоречие в изложените от него мотиви за предоставяне на международна закрила по подадените 14 на брой молби за закрила, което навежда на извод за липса на последователност и съмнения в достоверността на представената бежанската история. Така например, в първата си молба, жалбоподателят е изложил като причина да напусне страната си по произход субективни причини - не му харесвало да живее там, заради левите си политически убеждения, както и, че е българин и има две семейства – едно в Турция и едно в България, тъй като като дете бил разменен и отведен в Турция. Не искал да се връща в Турция, тъй като България е негова родина. Във втората молба посочил, че през 2004 г., докато живеел в Турция, разбрал, че сестра му Д. Т. била убита от турските полицаи през 1995 г. и се страхува да не му се случи същото. В интервюто, проведено в производството по втората му молба заявил причина да напусне Турция през 1992 г., че турската му майка Е. Д. постоянно му повтаряла, че е от български произход и той започнал да се чувства нежелан. В проведеното интервю по третата му молба заявил, че в периода от м. февруари 2004 г. до 25.10.2005 г. бил в Турция, където турските му родители го приели добре. После заминал за А., за да уреди българска виза. Това станало, след като спечелил дело в СГС. При напускането на Турция през 2005 г. заявил, че не е имал проблеми с граничните или други турски власти за сигурност. В четвъртата поредна молба изразил опасения да не загине като сестра си Д. Т., тъй като в периода от 23.01.2004 г. до 25.10.2005 г. бил репресиран от тайните служби в Турция заради роднинската си връзка със семейство Т., които били кюрди. В шестата молба посочил, че изпитвал страх, тъй като семейството на осиновителите му в Турция било преследвано, тъй като били кюрди. В интервюто по настоящото производство (на л.2) обаче твърди, че майка му е починала, а баща му няма проблеми с властите, проблемите си били негови лични. В десетата си молба се основал на прието от него Свето кръщение в християнската вяра на 27.11.2016 г., а в

единадесетата отново се позовал на българския си произход, който предстояло да бъде установен. В интервюто от 1993 г. изложил твърдения, че осем години по-рано бил в Швейцария, където подал молба за емигрант, която му била отказана. След това заминал за Германия и там подал молба за емигрант, която също не била уважена и се наложило да се върне в Турция. В интервюто проведено по настоящото производство отрича да е пребивавал преди това в Европа .

По горните съображения, настоящият съдебен приема, че административният орган е изпълнил указанията, дадени с решение № 4949 от 23.07.2021 г. по адм. д.№ 5236/2021 г. на АССГ, като е изследвал изложените от жалбоподателя твърдения за кюрдския му произход, данните за убийството на сестра му, актуалната информация след 2016 г. за страната му на произход – Турция, както и твърденията му за преследване, като е направил съвкупна преценка на всички относими факти и обстоятелства към бежанската история на чужденеца, по смисъла на чл.75, ал. 2 и ал.3 ЗУБ.

Извън горното, следва да се посочи, че уреждането на законно пребиваване на молителя в Република България, поради желанието му да се установи в тази страна и издаването на съответните документи, е предмет на производство по други закони – например ЗЧРБ, а не ЗУБ. Именно в съответното производство по ЗЧРБ или пък производство по установяване на произход, е от значение доказване на произход, докато в настоящото производство по ЗУБ този довод е неотнормим по молбата за предоставяне на международна закрила, освен, че не е нововъзникнало обстоятелство, а е въвеждано и разгледано в решенията по предишни молби. Същото се отнася и по повод позоваването на жалбоподателя на обстоятелствата за дългосрочно пребиваване в РБългария, това, че работи, има успешен бизнес и е интегриран в обществото, които не са относими към молба за закрила, а към заявление в процедура за издаване на съответно разрешение за пребиваване в страната на чужденец или друго.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София- град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Т., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], Турция, гражданин на Република Турция, срещу решение № 4115 от 18.05.2022 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

